Р Е Ш Е Н И Е
№ 2863

гр. София, 29.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 31 състав,** в публично заседание на 31.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **1983** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, ал.1 във вр. с чл.57а ЗУТ.

Производството е образувано по жалба от [фирма]-гр.С., представлявано от М. И. Ц., срещу Заповед №РД-18-20/24.01.2014г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол" при Столична община, с която е наредено да бъде премахнат преместваем обект „Павилион", поставен на тротоар в имот, публична общинска собственост, в кв.9, м.„Зона Г-14" по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], район „О.", [улица], посока Халите, след [улица]. В жалбата се въвежда твърдение за формирана сила на пресъдено нещо с решение на АССГ №2356/2012г. по адм.д.№2544/2012г., с което съдът е отменил предходна заповед №18-42/09.02.2012г., която е била с идентично съдържание с оспорваната в настоящето производство. Твърди се, че от момента на постановяване на горното решение до настоящия момент, промяна във фактическата обстановка относно договорните отношения на страните не е настъпила, тъй като до момента не е проведен конкурс за отдадената под наем общинска земя, върху която е поставен павилионът. Жалбоподателят моли да бъде отменена Заповед №РД-18-20/24.01.2014г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол" при Столична община. Претендира се за направените по делото съдебни разноски.

Жалбоподателят [фирма] в съдебно заседание, чрез пълномощника си адв.Н., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата-директор на Дирекция „Общински строителен контрол", чрез пълномощника си юриск.Г. и в представена писмена защита, моли да бъде

постановено решение, с което да се отхвърли жалбата. Претендира за юрисконсултско възнаграждание. Прави възражение за прекомерност на договореното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Прокурор от СГП не се явява в съд.з. и не дава заключение по делото.
Административен съд София-град, 31 състав, като взе предвид посочените в жалбата съображения, становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:
Видно от представения по делото договор №НИ-03-71/17.03.2003г., жалбоподателят [фирма]-гр.С. е наел общинска земя с площ от 3 кв.м. за поставянето на павилион по схемата 6 и с № на павилиона 3 в [населено място], [улица]за продажба на вестници и списания. С анекс към договора от 20.04.2006г. срокът му е продължен до провеждане на конкурс за поставяне на преместваеми обекти върху общински терени съгласно одоберна от гл.архитект на СО схема.
На [фирма]-гр.С. от гл.архитект на Район „О.“-СО е издадено Разрешение за поставяне №1/02.04.2003г. на павилион №3, в група павилиони №6, съгласно одобрена схема от гл.архитект на С. на 13.01.2003г.
Съгласно споразумение №НИ-08-41/23.10.2008г. СО-район „О.“, предоставя на [фирма]-гр.С. горния терен, за срок от 01.09.2008г. до влизане в сила на бъдеща наредба за преместваемите обекти, за рекламните информационни и декоративно-монументални елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, но не по-дълъг от 31.12.2008г. В т.11 от споразумението е посочено, че в случай, че до 31.12.2008г. не бъдат проведени конкурси и не е налице действаща Наредба на СОС регламентираща тази дейност, то ползвателят се задължава да премахне сам преместваемия обект.
Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община е приета на 20.12.2007г. По делото не са представени доказателства за провеждане на конкурс за поставяне на преместваеми обекти върху общинския терен. Не се спори по делото, че ползването на обекта е продължило и след 31.12.2008г.
С влязло в сила решение №2356/02.05.2012г. по адм.д.№2544/2012г. на АССГ, Второ отделение, 37състав, като е прието, че към издаването на оспорения по делото административен акт не е изтекъл срокът по § 87 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, е отменена Заповед №18-42/09.02.2012г. на Директора на Дирекция „Контрол по строителството” на СО, с която се нарежда да бъде премахнат преместваем обект „Павилион”, поставен на тротоара в имот публична общинска собственост в кв. 9, м. „Зона Г – 14” по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], район „О.”, [улица]посока Халите след [улица].
С констативен акт №СА-91-00-1/06.12.2013г. служители на отдел „Контрол по строителството” при СО-район „О.” е установено, че е поставен преместваем обект-павилион за вестници и списания, кв. 9, зона „Г-14“, по плана на [населено място], с административен адрес, [улица], посока Халите, без да е издадено актуално разрешение за поставяне, т.е. в нарушение на чл.56, ал.2 и ал.5 ЗУТ във вр. с чл.57а, ал.1, т.1 и т.2.
Срещу констативния акт на 18.12.2013г. е подадено възражение от [фирма] в което

се сочи, че по случая е налице влязло в сила решение.
С оспорената Заповед №РД-18-20 /24.01.2014г. на Директор на Дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община е наредено на [фирма] да бъде премахнат незаконосъобразно поставен преместваем обект „Павилион за вестници и списания“, с административен адрес: [улица]- посока „Халите“; като е определен срок за доброволно изпълнение и е наредено при неспазване на срока за доброволно изпълнение да се извърши принудително премахване на незаконния строеж. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 03.02.2014г., като жалбата срещу административния акт е подадена на 10.02.2014г.
Със Заповед №РД-09-1423/05.12.2012г. на кмета на Столична община –раздел II, т.2.2, на директора на Дирекция „Общински строителен контрол” е предоставено правомощието да издава заповеди за премахване на обектите по чл.56, ал.1 и чл. 57, ал.1 ЗУТ.
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Съдът намира, че жалбата от М. И. Ц. срещу Заповед № РД-18-20/24.01.2014г. на Директор на Дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община е подадена в срока по чл.215, ал.4 ЗУТ от надлежна страна, което я прави процесуално допустима. По съществото на оспорването, съдът взе предвид следното:
Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от чл.57а, ал.3 ЗУТ и предоставените със Заповед №РД-09-1423/05.12.2012г., правомощия от кмета на СО, в съответствие с изрично установената от § 1, ал.3 ДР ЗУТ възможност за това.
Оспорваната заповед е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 АПК. При издаването на акта са спазени административно-производствените правила. Съгласно чл.57а, ал.2 ЗУТ обстоятелствата по ал.1 на същата разпоредба относно налични за съоръжението книжа са установени с констативен акт, съставен от служителите по чл.223, ал.2. Препис от Констативен акт №СА-91-00-1/06.12.2013г. е връчен на жалбоподателя и той е упражнил правото си да подаде възражение срещу констатациите, описани в него.
В жалбата се прави възражение в смисъл, че с оспореният в настоящото производство административен акт административният орган недопустимо преразглежда въпрос, разрешен със влязло в сила съдебно решение №2356/02.05.2012г. по адм.д.№2544/2012г. на АССГ. По аргумент от чл.298, ал. 1 ГПК във вр. с чл.144 АПК силата на присъдено нещо е свързана с наличието на субективна и обективна тъждественост, преценени на базата на участващите по делата страни и предмета на спора. Предмет на административното дело е преобразуващото субективно право на отмяна на административния акт, което възниква от посочените в чл.146 АПК отменителни основания. Предмет на адм.д.№2544/2012г. на АССГ е правото на отмяна на Заповед №18-42/09.02.2012г. на директора на дирекция „Контрол по строителството“ на СО, а предмет на настоящото дело е правото на отмяна на различен административен акт - Заповед №РД-18-20/24.01.2014г. В случая след отмяната на предходната заповед липсва влязъл в сила административен акт, който да е пречка за повторно произнасяне от страна на административния орган /чл.27, ал.2, т.1 и чл.99 АПК/; като не е налице и произнасяне с влязло в сила съдебно решение по законосъобразността на сега атакуваната заповед, което да е основание за прекратяване на настоящото съдебно производство съгласно чл.159, т.6 АПК, т.е. не е

изчерпан процесуалния ред за обжалване на административния акт с искане на неговата отмяна като незаконосъобразен. Или в случая няма тъждественост на делата, тъй като те са с различен предмет. Също така, силата на присъдено нещо се формира от диспозитива на решението, но не и от решаващите или така наречените "главни мотиви". Предвид горното съдът приема, че обстоятелството, че с предходно влязло в сила съдебно решение е отменена заповед с идентично съдържание на това на Заповед №№РД-18-20/24.01.2014г. само по себе си не е основание за отмяна на по-късно издадения административен акт. В горния смисъл са и мотивите на Тълкувателно решение №6/25.11.2010г. на ВАС по т. д. № 4/2010г.

Безспорно е установено по делото, че обектът, предмет на премахване с обжалвана заповед, е от категорията на преместваемите обекти за търговска и друга дейност по смисъла на чл.56, ал.1 ЗУТ. В процесния случай се касае за преместваем обект-павилион, поставянето на който е под разрешителен режим, съгласно чл.56, ал.2 от ЗУТ. Същият е поставен върху земя публична общинска собственост- тротоар на [улица]по посока Халите.

Спорно по делото е обстоятелството дали жалбоподателят има валидно разрешение за поставяне и действащ договор за наем за земята, върху която е поставен преместваемият обект.

Съгласно разпоредбата на чл.56 ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабини, маси, зарядни колонки за електрически превозни средства, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други), въз основа на разрешение за поставяне, издадено по ред, установен с наредба на общинския съвет, а за държавни и общински имоти - и въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. Ал.5 на същата разпоредба постановява, че в чужди поземлени имоти разрешение за поставяне на обекти по ал.1 се издава въз основа на изрично писмено съгласие от собственика на поземления имот или писмен договор за наем на заетата от преместваемия обект площ.

Основанията за издаването на заповед по чл.57а, ал.3 ЗУТ са алтернативно изброени в чл.57а, ал.1 ЗУТ. В случая, органът се е позовал на две от тях - обектът е поставен без разрешение - чл.57а, ал.1, т.1, предл.1-во ЗУТ и в чужд имот без правно основание или правното основание за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало - чл.57а, ал.1, т.2 ЗУТ. Наличието на всяко от основанията е достатъчно за съществуването на правомощието по чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ.

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че павилионът е поставен въз основа на сключен договор за наем и въз основа на издадено разрешение за поставяне №1/02.04.2003г., въз основа на схема за поставяне, одобрена от главния архитект на С. на 13.01.2003г.

На 20.12.2007г. е приета сега действащата Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на СО. Първоначалният текст на чл.20 от Наредбата предвижда, че срокът за поставяне на преместваемите съоръжения е този, посочен в съответния договор. Разпоредбата на § 10 ПЗР на Наредбата предвижда, че всички схеми, одобрени преди влизане в сила на наредбата, са валидни до приемането на нови схеми. С изменението на чл.20 от Наредбата от 15.01.2009г., максималният срок за поставяне се ограничава до пет години; като в тази връзка е приет и § 87 ПЗР.

Съгласно разпоредбата на § 87 от ПЗР на Наредба за изменение /приета на 15.01.2009г./ на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, „всички издадени до приемане на настоящата наредба безсрочни разрешения за поставяне, както и разрешения за строеж и разрешения за монтаж, на преместваеми обекти се считат за издадени за максимално допустимия срок по Наредбата за преместваемите обекти за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, смятано от датата на приемане на настоящата наредба“. Видно от цитирания текст издадените безсрочни разрешения за поставяне, от която категория е издаденото на жалбоподателя разрешение за поставяне за преместваемия обект – павилион, се считат издадени и валидни за максимално допустимия срок по Наредбата, считано от датата на приемането на Наредбата за изменение на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, а именно от 15.01.2009г. Съгласно чл.20, ал. 1 от Наредбата, разрешение за поставяне на преместваеми обекти се издава за срока на договора, съгласието или споразумението със собственика на имота, но за не повече от пет години. Дори да се приеме, че в конкретния случай договорът между страните се е трансформирал в безсрочен договор за наем, то следва да се приложи втората хипотеза – преценката да се извърши с оглед това изтекъл ли е максимално допустимият по наредбата срок по наредбата – 5 години. Релевантен за валидността на разрешението за поставяне е по-кратния срок от тези по ал.1 и ал.2 на § 87; т.е. във връзка с възражението на жалбоподателя, че липсва проведен конкурс следва да се счете, че това обстоятелство е ирелевантно доколкото е изтекъл петгодишният срок по ал.1. Предвид изложеното следва да се приеме, че в конкретния случай към момента на издаване на оспорената заповед 24.01.2014г., считано от 15.01.2014г. е изтекъл максимално предвидения по наредбата срок, а именно 5 години от приемането й. Въз основа на горното настоящият състав намира, че оспорената заповед е законосъобразна и издадена в съответствие с материално правните разпоредби, и в частност тази на § 87, ал. 1 от ПЗР на Наредбата.

Предвид така изложеното съдът намира, че е осъществено приложеното от органа правно основание - чл.57а, ал.1, т.1 ЗУТ и е безпредметно да се излагат доводи за наличието или липсата на другото посочено основание – чл.57а, ал.1, т.2 ЗУТ, на което се позовава административния орган.

Оспореният акт съответства и на целта на закона. Целта на акта съответства на целта, обективирана в правната норма - недопускане държането на обекти чл.56, ал.1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл.57а, ал.1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното, като извърши проверката по чл.168, ал.1 на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира оспорвания акт за издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] с ЕИК[ЕИК], представляван от М. И. Ц., срещу Заповед №РД-18-20/24.01.2014г. на директор на Дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община.

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] с ЕИК[ЕИК], представляван от М. И. Ц., да заплати на Столична община съдебни разноски в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението, съгласно чл.215, ал.7 ЗУТ, е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: